

jeg af den Formening, at man ikke ved at beholde den foreslaaede storartede Form skal søge at antyde, at Laugene i Fremtiden ville faae en større Betydning, end de egentlig ville faae.

Med Hensyn til Endringsforslaget til § 24 skal jeg bemærke, at det jo udtrykkelig ligger i mit Forslag, at det, isald det vedtages, ikke vil forandre Nogetsomhelst i det Tidspunkt, der er foreslaaet i § 24 med Hensyn til disse Laugs Ophævelse. Ifølge § 87 skulle jo de bestaaende Laug vedblive indtil den 1ste Januar 1862 med den fulde Ret, hvormed de nu bestaae. Det kan altsaa ikke være min Mening, at man skulde gjøre sig skyldig i en Modsigelse i en anden Paragraph og der sige, at enkelte af disse Laug skulde ophæves strax, naar Loven emanerer. Hvad jeg vilde opnaae ved Forslaget var, som jeg før udtalte, kun en Tydeliggjørelse af, hvad der maa antages at være Paragraphens Mening.

Indenrigsministeren: Det Endringsforslag, som er stillet til § 24, er, saaledes som og den ærede Forslagsstiller har antydet, kun et Redactionsforslag, der ikke forekommer mig at være nødvendigt, men som ganske vist er uskadeligt. Hvad det ærede Medlems Forslag til § 25 angaaer, da har jeg for mit Vedkommende kun den Indvending derimod, at deri er sat: „Indenrigsministeren kan tillade“. Havde der f. Ex. staaet: „Indenrigsministeren kan stadfæste“, saa vilde jeg ganske have henstillet det, ikke fordi jeg egentlig troer, at der er nogen sær Grund til at gjøre denne Forandring, men fordi den idetmindste saa havde været mig ganske ligegyldig. Det forekommer mig derimod ikke at være nogen ganske heldig Form, naar det foreslaaes, at Indenrigsministeren kan tillade saadanne Forandringer. Forholdet vil jo være det, at selve Laugene vedtage Forandringerne, og at Spørgsmaalet for Ministeriet kun bliver det, at sige ja eller nei til dem, altsaa stadfæste eller nægte Stadfæstelsen; men det forekommer mig, at Ordet „Tilladelse“ ikke ret passer i et saadant Forhold. Det Forslag, som er stillet af en traværende kjøbenhavnst Rigsdagsmand

til § 25, forekommer mig at være overflødig og altsaa forsaavidt skadeligt; man skal dog virkelig ikke paa alt for mange Steder optage Bestemmelser, som ligefrem maae siges at følge af Lovens øvrige Regler; der er en Tydeliggjørelse, som let kan gjøre utydelig paa andre Steder.

Grundtvig: Da det efter min Overbeviisning er noget aldeles Urimeligt, ja jeg vil sige en Følge af gammel Trældoms Skik, at det skulde formenes et Laug, naar det ikke længere bestaaer som privilegeret Laug, men kun som frivillig Forening, at foretage Forandringer i sine Laugsbestemmelser eller at opløse sig uden at spørge om Regjeringens Tilladelse dertil, saa følger det af sig selv, at det ogsaa er min Overbeviisning, at naar der i §§ 24 og 25 skal findes Bestemmelser derom, at disse da maae blive saa lempelige og saa ubetydelige som muligt.

Indenrigsministeren: Ja, det ærede Medlems Udtalelse er en Følge af, at han er en Træl af uklare Forestillinger om, hvorledes der maa forholdes, naar en Corporations Forhold skal forandres.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, gif man over til Afstemning, hvorved:

1) Forslag af Udvalgets Mindretal (S. N. Hansen) til § 24:

I 4de Linie efter „saadant“ indskydes: „og har mindst 5 Medlemmer.“
vedtoges med 39 Stemmer mod 12.

2) Lovudkastets § 24 med den vedtagne Forandring:

Om Haandværks- og Fabriklaugene.

Den Haandværks- og Fabriklaugene hidtil tilkommende udelukkende Ret bortfalder; men iøvrigt vedbliver ethvert Laug, der af Indenrigsministeriet anerkjendes som saadant, og har mindst fem Medlemmer, at bestaae, indtil det af Fleertallet af dets Medlemmer vorder besluttet, at Lauget skal ophæves, eller Medlemmernes Antal synker under 5.